

اداره خانسی :

غلطه نجشبه بازاری صاعقیلر خانه ۱۶

آبوللا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :

آریستووولوس ده خریستیدیس

’ΑΨ’ΟΨΑ

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

<p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ</p> <p>✽ ΓΡΑΦΕΙΑ ✽ ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16.</p>	<p>ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ</p> <p>’Εσωτερικού έτησία γρ. 40 ’Εξωτερικού έτησία φρ. 15 , έξάμην. » 25 , έξάμην. » 8</p> <p>ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ</p> <p>’Εσωτερικού έτησία γρ. 65 ’Εξωτερικού φρ. 25</p> <p>ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 1 ΓΡΟΣΙΟΝ</p>	<p>ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΡΟΣ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ</p> <p>ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ</p> <p>Τὰ χειρόγραφα δὲν επιστρέφονται.</p>
--	--	---

’Από τὰς

Ιερὰς

σκηνογραφίας.

’Η ἀμαρτωλὸς

μὲ τὸ

μύρον.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΑΘΟΣ

Ίδου αναβαίνει εις Ίερσόλυμα ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου. Αναβαίνει εἰς τὴν πόλιν τοῦ μεγάλου, τοῦ μοναδικοῦ ναοῦ, διὰ νὰ προσφέρει τὸ ἑαυτοῦ πάσχα, διὰ νὰ γίνῃ τὸ ἐξίλαστήριον θῆμα τῶν γενεῶν ἀπέναντι τῆς θείας, τῆς οὐρανίας Θέμιδος.

Ἔρχεται νὰ ὑποστῇ τοὺς ἐξευτελισμοὺς τῶν ἀνθρώπων, νὰ δοκιμάσῃ τὸ πικρὸν ποτήριον τῆς ἀγνωμοσύνης, τὴν σκληρὰν δοκιμασίαν τῆς ἐγκαταλείψεως. Ἔρχεται, καὶ ἀπέναντι ὄλων αὐτῶν τῶν φοβερῶν διαθέσεων, ἀπέναντι τῆς δριμυείας ταύτης τοῦ μαινομένου ὄχλου καταφοράς, αὐτὸς δὲν χάνει οὔτε τὸ μέγα ἀπόθεμα τῆς καλωσύνης, οὐδὲ τὸ γλυκὺ μεϊδίωμα τῆς ἐγκαρτερήσεως. Εὐλογεῖ τοὺς καταρωμένους, συγχωρεῖ τοὺς ὕβριστάς, μεσιτεύει ὑπὲρ τῶν ραπιστῶν Του. Δέχεται μίαν πρὸς μίαν ὄλας τὰς ταπεινώσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἡ πλήρωσις τοῦ θείου Του ἔργου ἐπέβαλε, καὶ παρέχει ἐκ τῆς πλευρᾶς Του τὸ αἷμα, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ σφραγισθῇ ὡς δι' ἐρυθρᾶς μελάνης τὸ μέγα, τὸ ἱερὸν συμβόλαιον τῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Τὰ μεγάλα ἔργα ἀπαιτοῦσι μεγάλας θυσίας. Καὶ τὸ ὑπερφυῆς ἔργον τοῦ Ναζωραίου εἶδε διὰ τῆς θυσίας ἑαυτοῦ νὰ ἀπολήξῃ. Καὶ ἡ θυσία παρεσχέθη πλήρης, τελεία, ὑπεράνθρωπος.

Τῆς ἱερᾶς ταύτης θυσίας τὴν ἀναπαράστασιν ἡ Ἐκκλησία ἀρχεται τελοῦσα ἀπὸ τῆς αὔριου. Τὰ βράα ἀποτελοῦν τὴν εἰσαγωγὴν τῆς, ὁ ἐξόδιος, ὁ ἐπιτάφιος ὕμνος, τὴν τεθλιμμένην, τὴν μελαγχολικὴν αὐτῆς ἀπόληξιν, ἀναμέσον δὲ αὐτῶν τῶν δύο σημείων, τῶν συμβόλων τούτων τῆς ἀνθρωπίνης παλινωδήσεως, διεκτραγωδοῦνται ὄλαι αἱ σκηναὶ τοῦ πάθους, αἱ φοβεραὶ καὶ ἀπάνθρωποι, αἱ ὁποῖαι συνεδυάσθησαν νὰ καταπνίξωσι τὴν ἀρετὴν, νὰ φιμώσωσι τὸ στόμα τῆς ἀληθείας. Ἄλλ' αἱ προσπάθειαι αὐταὶ τῶν ἀνθρώπων ἀπεδείχθησαν μάταιαι καὶ μωραὶ. Ἡ ἀρετὴ ἐξενίκησεν, ἡ ἀλήθεια ἐπεκράτησε, τὸ φῶς διέτρησε τὰ παχυλότατα σκότη. Ὁ Γολγοθᾶς, ὁ ὁποῖος προωρίσθη νὰ γίνῃ ὁ τάφος τοῦ Χριστοῦ ὁ αἰώνιος, τάφος, τὸν ὁποῖον νὰ περιβάλλῃ ἡ λήθη καὶ ἡ ἐγκατάλειψις, ἀπέβη μέγας βωμὸς, ἐφ' οὗ οἱ αἰῶνες προσφέρουν εὐγνωμόνως τὴν ἐγκάρδιον λατρείαν των.

Ἐἶθε τὸ θεῖον δράμα νὰ μὴ ἐξελιχθῇ σήμερον πρὸ καρδιῶν ἀπαθῶν, εἶθε ὁ γλυκὺς, ὁ αἰμόφυρτος καὶ περίρρυτος Ναζωραῖος, ὁ φέρων ἐπ' ὄμου τὸν Σταυρὸν τοῦ μαρτυρίου, νὰ δονήσῃ τρυφερὰς καρδίας εὐγενῶν αἰσθημάτων καὶ νὰ προκαλέσῃ τὸ δάκρυ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν. Εἶθε αἱ ὑπέροχοι ἀρεταί, τὰς ὁποίας ἐπέδειξε καθ' ὄλην αὐτὴν τὴν μακρὰν τραγῳδίαν, νὰ γεννήσωσιν εἰς τὰς ψυχὰς μίαν ἀντίστοιχον σειρὰν χριστιανικῶν ἀρετῶν καὶ τὸ Πάθος τοῦ Θεανθρώπου νὰ σημάνῃ τὴν ἀπαρχὴν μιᾶς ἠθικῆς ἀναγεννήσεως.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΟΥ ΓΟΛΓΟΘΑ

«Μακάριοι οἱ πενθοῦντες».

Χριστός

Ἐἶχε πλέον ἀντλήσει καὶ τὴν ἐσχάτην κτύπα ἐκ τοῦ βακχικοῦ κρατήρος τῆς ἡδονῆς ἢ ἀνθρωπότητος, εἶχε κενώσει μέχρι σταγόνας τὸ ποτήριον τῆς μέθης, εἰς τὴν ὁποίαν ἐρρίφθη, διὰ νὰ κατασβέσῃ τὴν δίψαν τῆς χαρᾶς. Καὶ ἐνῶ εἰς τὰ θολωμένα ἐκ τοῦ πότου πνεύματα ὄρχοντο ἀκόμη ὡς σκιά αἱ σκηναὶ τῆς σαρκικῆς ἐκδαιτησεως, πέραν, εἰς τὰς ἡχούς, ἐσβέννυτο ἀραιαί, ἀσθενεῖς, ἄτενοι, αἱ ἰσχατοὶ ἐπερδοὶ τῶν βακχικῶν Μαινάδων.

Ἐἶχε κενώσει ἡ ἀνθρωπότης τὸ ποτήριον τῆς χαρᾶς, ἀπεμύζησε καὶ τὴν τελευταίαν ρανίδα τοῦ μεθυστικοῦ ποιοῦ, τὸ ὁποῖον τῆς προσέφερεν ἡ θρησκεία. Ἄλλὰ, ἀντὶ νὰ αἰσθανθῇ τὴν καρδίαν νὰ πλημμυρῇ ἀπὸ τὸ συναίσθημα τῆς ἱκανοποιήσεως, ἡ στυγνὴ ἐντύπωσις τῆς ἀηθίας ἐκυριαρχεῖ εἰς τὰ χεῖλη τῆς, διὰ νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς ψυχῆς τῆς.

Ἐλάττωσε τὴν χαρὰν ἡ ἀνθρωπότης — αὐτὸ ἦτο τὸ σύμβολον τῆς θρησκείας τῆς — καὶ ὅταν μίαν ἡμέραν εὐρέθη ἀνίκανος νὰ αἰσθανθῇ τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ἀνωτέρας αὐτῆς ἡδονῆς, ὅταν τὸ καταπεσὸν πνεῦμά τῆς δὲν συνεκινεῖτο εἰς τὰ θέλητρα τῆς εὐγενεστέρως χαρᾶς, ὅταν τὸ καλὸν καὶ ἡ ἀλήθεια ἱκανοῦσαν νὰ εἶναι τὰ ὄρατα ἰδανικά τῆς, διψασμένη ἀπὸ χαρὰν, ἐρρίφθη ἐκεῖ, ὅπου ἐφαντάσθη, ὅτι θὰ τὴν εὐρῃ, καὶ κατέστησε τὴν ζωὴν παρμυγέθης, ἐπιτεταμένον, ἀπέραντον συμπόσιον, καθ' ὃ αἱ αἰσθήσεις ἐκαλοῦντο νὰ ἐπιτελέσωσι τὴν ἐξῆλλον των ἐστάσιον.

Διεδόρφωσε καὶ τοὺς θεοὺς τῆς συμφώνως πρὸς τοὺς πόθους τῆς. Εἰς τὸ Δωδεκαθεῖον τοῦ Ὀλύμπου καὶ εἰς τὸ ἀτέρμον κένθησον τῆς λατρείας τῆς, αἱ θεότητες, τὰς ὁποίας ἐπενόησε, καταδεικνύουσι τὰς προτιμήσεις τῆς καὶ μαρτυροῦν τὸν ἀσβεστον πόθον τῆς, ὅπως στραγγίσῃ ἀπὸ καθέ τι καὶ μίαν ἡδονὴν, καὶ ἀπὸ τοῦ ἐλαχίστου καὶ μίαν ἀπόλαυσιν.

Τούτο ἐφαντάσθη ὡς σκοπὸν τοῦ βίου τῆς καὶ τὸν δρόμον ἐκείνον ἐπὶ αἰῶνας ἐξηκολούθησε νὰ βαδίξῃ.

Ἄλλ' ὅταν πλέον ἀπερρόφησε καὶ τὴν ἐσχάτην σταγόνα, ὅταν ἀπέσπασεν ἀπὸ τὴν φύσιν καθὲ μυστήριον ἡδονῆς, ἐνῶ ἐφαντάζετο, ὅτι θὰ εὐρίσκωτο ἱκανοποιημένη καὶ αὐτάρεσκος, εὐτυχῆς καὶ ὄλβια, τούναντιον, κατελήφθη μὲ ἕνα ἄμετρον κόρον εἰς τὴν ψυχὴν καὶ μὲ τὴν ἀηθίαν εἰς τὰ χεῖλη. Τὸ ἐξηνητλημένον τῆς πνεῦμα ἦτο ἀνίκανον νὰ πετασθῇ εἰς ἄλλους ὀρίζοντας, ἡ κουρασμένη ψυχὴ τῆς παρῆλθε πλέον ὡς μεθυσμένη καὶ ἀσταθῆς, αἱ δὲ χεῖρές τῆς, τεταμέναι νὰ συλλάβωσι τὴν χαρὰν, περιεπτύσσοντο σκιερὰ φάσματα.

Ἡ ἀπελπίσια καὶ ἡ ἀπόγνωσις ἐβασίλευον εἰς τὴν καρδίαν τῆς. Ἐπόθησε τὴν χαρὰν, καὶ ἐκεῖ, ὅπου τὴν ἐζήτησεν, ἐπέτυχε τὴν θλίψιν ἀνεθύμησε τὴν διέγερσιν καὶ ἐρρίφθη εἰς τὴν κατάπτωσιν ἐπέδωξε τὸ μεϊδίωμα καὶ ἀντάμωσε τοὺς στυγνοὺς σπασμοὺς τῆς ἀποστροφῆς καί, ἀντὶ ἰαχῶν, ἐξέφερε στόνους.

Ἡ χαρὰ τῆς, καθὼς λέγει σου ὁ Ραβάν, εἶχε κατὰ τὸ θλιβερόν, τὸ μεϊδίωμά τῆς εἶχε τὸν τύπον τοῦ πενθίμου.

Ἐγνώρισεν τότε τὸ πένθος. Ἄλλὰ ἡ θλίψις, τὸ δάκρυ, ὁ λυγμός, ἡ ὀδύνη, δὲν εὐρίσκοντο ἀντιπροσωπευμένα εἰς τὸ φανταστικόν τῆς πάνθησον. Δὲν εἶχον τὰς Μαινάδας των, τοὺς Πᾶνας, τοὺς Σατύρους, τοὺς Ἀστάργας.

Εὐρέθη τότε χωρὶς θεότητα· οὐδ' ἡ μικροτέρα κῆν, ἡ μάλλον ἀσημος, εἶχεν ἀφιερωθῆ εἰς τὴν θλίψιν. Ἄλλοίμονον! Οἱ τεθλιμμένοι δὲν εἶχον θεόν!...

Καὶ ὅμως ἡ θλίψις δὲν εἶναι ὁ μικρότερος κλήρος τῆς ἀνθρωπότητος, τὸ πένθος δὲν εἶναι τὸ σπανιότερον συναίσθημα τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καὶ τὸ δάκρυ ἐπαμβάττειται συχνότερον ἢ τὸ μεϊδίωμα εἰς τὴν φυσιογνωμίαν.

Ἄλλὰ τότε; Ἔμεινε λοιπὸν ἡ ἀνθρωπότης χωρὶς προσαναλισμὸν, τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος ἐσιώπη, οἱ θεοὶ ἀπέθνησκον ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον καὶ ἡ θλιμμένη ἀνθρωπίνη καρδία δὲν εἶχε τότε τὴν παρηγορίαν τῆς...

Ἄλλὰ τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐφαντάσθη, ὅτι τὰ πάντα κατέρρεον ὑπὸ τοῦς πόδας τῆς, ὅτι τὸ στερέωμα θὰ ἐσωριάζετο ἐπ' αὐτῆς εἰς ἐρείπια, ἀπὸ κάποιαν ἐσχάτην τῆς Ἰουδαίας ἠκούσθη μία γλυκεία φωνή: Δὲν ὁμοιάζε μὲ τὰς ἰαχὰς τῶν θεοτήτων τῆς, δὲν ἦσαν αἱ ἡχοὶ κορυβαντιῶντων Σατύρων· ὁ τόνος τῆς φωνῆς ἐκείνης εἶχε μίαν ἀπάνεστον γλυκύτητα, ἡ ὁποία θωπεύει τὴν ἀκοὴν καὶ χύνει βάλσαμον εἰς τὴν καρδίαν· ἦτο φωνὴ θεία, ἀλλὰ κατάλληλος νὰ εἰσδύσῃ λυσιίπνεος εἰς τὴν ψυχὴν τῆς ἀνθρωπότητος, ἥτις ἐπένθει.

Καὶ ἡ φωνὴ ἐκείνη ἐτόνιζε τὸ εὐαγγέλιον τῶν τεθλιμμένων, ἐξῆρε τὴν χαρὰν τῶν πενθοῦντων, τὴν ὑπεροχὴν τῶν καρδιῶν, τὰς ὁποίας συσφίγγει ἡ ὀδύνη.

Ἡ φωνὴ ἐκείνη ἐπανελάμβανε μὲ τὸν γλυκὺν ἦχόν τῆς:

— Ἐλθετε ἰδοὺ ὄλοι οἱ κουρασμένοι καὶ οἱ λυπημένοι, διὰ νὰ ἀναπαυθῆτε. Ἔσθε μακάριοι, ὅσοι πενθῆτε. Διότι εἶναι εὐγενῆς ἡ καρδία, ποῦ ξεύρει καὶ πονεῖ, διότι αἰσθάνεται, διότι συμπάσχει. Ὁ ἀνθρωπος, τοῦ ὁποίου τὸ μάτι πλημμυρίζει τὸ δάκρυ, εἶναι μέγας — ἐξαιρεῖ ἡ ὀδύνη πλείωτερον τῆς χαρᾶς — ἀλλὰ εἶναι καὶ εὐτυχῆς. Ἄν τὴν χαρὰν διαδέχεται ἡ ἀποκαρτέρησις, ἡ ἀηθία, ὁ κόρος, τὴν θλίψιν ἐπακολουθεῖ ἡ παρηγορία, ἡ ἀνακούφισις, ἡ ἀνάστασις. Ἡ ἀνακούφισις εἶμαι ἐγώ, ἐλάττω πρὸς ἐμὲ ὄλοι οἱ κουρασμένοι, ὄλοι οἱ λυπημένοι, ὄλοι οἱ πενθοῦντες...

Εἰς τὴν φωνὴν αὐτὴν τὴν πρωτόκουστον ἡ ἀνθρωπότης ἐξανάστη.

Πῶς; ὑπάρχει λοιπὸν καὶ διὰ τοὺς τεθλιμμένους Θεός;

Ἔσπευσαν πρὸς τὴν παρηγορίαν ἐκείνην πρόσκλησιν καί, ὀδηγούμενοι ἀπὸ τὴν μαγεσίαν τῆς, ἐφθάσαν, ἀνερριχθήσαν ἐπάνω εἰς βράχον γυμνὸν καὶ ἀπορροῦγα. Ἦτο ὁ Γολγοθᾶς. Εἰς σταυρὸς ἐπ' αὐτοῦ ἐφερον αἰμόφυρτον ἡμιθανὲς σῶμα· ὁ στέφανος τῶν ἀκανθῶν ἐσυμβόλιζε τῆς ζωῆς τὴν ὀδύνην, καὶ ἡ λόγχη, οἱ ἔμπαιγμοί, ἡ ἐγκατάλειψις, τὴν συνεπλήρονον.

Ἡ σκηνή, τὸ περιβάλλον, τὰ πάντα πόσον ἦσαν ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ πένθημα! Καὶ ὅμως! ἐνῶ γέρω ἡ θλίψις, ἡ συνωχία, ἡ ἐγκατάλειψις ἐκυριαρχεῖ, κάποια μεμαρτυρημένη ἠὼς ἐρροδίζε τὸν ὀρίζοντα. Ὁ στέφανος τῶν ἀκανθῶν ἀπετέλεσε τὸ φωτιστέφανον ἐνὸς ἡλίου ἀνατέλλοντος καὶ ὁ σπόγγος, ὁ ἐμπροσπισμένος μὲ τὴν χαλὴν, διετήρει εἰς τὴν ἀπόγεισίν του μίαν ὄναιρῶδη γλυκύτητα. Ὁ ἀνθρώπος, ὁ ὁποῖος, ἐξανέλων καὶ ἀποστραγγίζων τὸ ποτήριον τῆς βακχικῆς χαρᾶς, ἀπεμύζα μετ' αὐτῆς λεληθότως τὴν ἀηθίαν, τώρα, δοκιμάζων τῆς ὀδύνης τὰς πικρίας, ἀπερρόφα μετὰ τῆς παρηγορίας καὶ τῆς ἐλπίδος τὴν βαλσαμώδη ἀπόλαυσιν. Ἡ θλίψις ἦτο περισσότερο χαρμώδης καὶ εὐγενῆς, παρ' ὅσον ἡ χαρὰ, τὴν ὁποίαν ἀλλαχού ἐπαζήτησε, καί, ἀπομάσσωσεν τὰς πλῆγὰς του, σπογγίζων τὸ δάκρυ του, ἦτο ἀκόμη εὐτυχῆς καὶ πλησιέστερον πρὸς τὸν Θεόν του. Ἐκτοτε οἱ λυπημένοι εἶχον τὸν Θεόν των καὶ οἱ πενθοῦντες εὐραν τὴν θρησκείαν των.

Ὁ Ναζωραῖος εἶναι ὁ Θεὸς τῶν τεθλιμμένων καρδιῶν, εἶναι τὸ ὄρατον σύμβολον τῆς εὐγενεοῦς ὀδύνης.

Θ. Κ. Μ.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΩΝ ΘΕΩΝ

Η Μύρρα, η κομψή και θελκτική ορχηστρίς, κάθεται εις ένα ταπεινόν οικίσκον πρὸς τὸ ἄκρον τῆς Ἱερουσαλήμ. Οἱ μαῦροι καὶ γλυκεῖς ὀφθαλμοὶ τῆς Μύρρας ἐγοήτευαν τὸν ἄνακτα τοῦ Ὀλύμπου, τὸν πατέρα ἀνδρῶν τε, θεῶν τε...

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Λούκιος ἦτο ὠραῖος, ἡ Μύρρα οὐτε ἐσκέφθη, οὐτε ἐφρόντισε νὰ μαθῆ τίποτε ἄλλο. Ὁ Ζεὺς, ἄλλως τε, ὁ ἀναγνώσκων εἰς τὰ μύχια τῆς γυναικείας καρδίας, δὲν παρελείπει νὰ θέσῃ εἰς ἔργον καὶ τὸ μέσον ἐκείνο, διὰ τοῦ ὁποίου ἄλλοτε εἶχε κατακτήσει τὴν Δαυὶν.

Αἱ ὅλα οὐτὰ τὰ ἐρόματα προσόντα τοῦ συμπαθοῦς Ρωμαίου, ἡ Μύρρα ἠσθάνθη τόσῃν συμπάθειαν, ὥστε προσεπάθησε καὶ τοῦ ἀπέκρυπτεν, ὅτι ἀπὸ τινος χρόνου προσήρχετο συχνὰ εἰς κάποιαν ἐκκλησίαν, ὅπου εἰς νέος προφήτης, μὲ θεϊαν μορφήν, ἐδίδασκεν, ἐθεράπευε καὶ παρεμύθει τοὺς ἀπλησιμένους καὶ τοὺς δυστυχεῖς.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Λούκιος ἐξ ἄλλου, καθὼ Ζεὺς παντοπότης, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Μύρραν νὰ νομίξῃ, ὅτι τὸν ἀπατᾷ, ἐμυσθία μὲ τὴν ἀπλότητα τῆς παιδικῆς καὶ τὴν φροντίδα, τὴν ὁποίαν αὐτὴ κατέβαλλε, διὰ νὰ τοῦ ἀποκρύπτῃ τὸν μέχρι λατρίας κρυφόν της ἔρωτα πρὸς τὸν νέον προφήτην.

Ἦλθε τὸ ἔαρ πλήρες εὐωδιῶν καὶ χρωμάτων. Ἡ φύσις ἐνεδύετο τὰ κάλλη τῆς ἀνοιξέως. Ἡ χλόη τῶν ἀγρῶν καὶ ἡ ἀσθησις καὶ τὰ φυλλώματα τῶν δένδρων ἐσκόρπιζον χαρὰν καὶ ζωὴν.

Ἄλλ' ἡ Μύρρα κατ' ἀρχὰς ἐδίσταζε. Δὲν τὴν ἀνεθουσίασεν ἡ πρότασις. Ἐφοβέτο νὰ ἐκθέσῃ τὰ ῥόδινα χρώματα τῆς μορφῆς της ὑπὸ τὰς καυστικὰς ἀκτίνιας τοῦ Ἰακωβίου. Ἄλλ' ὅταν ὁ Ζεὺς τὴν διεβεβαίωσεν, ὅτι δὲν θὰ πάθῃ τίποτε, διδοῖ τ' ἀνέλθῃ ἐπὶ κομποῦ φορείου, τὸ ὁποῖον θὰ βαστάζον ἐπὶ τῶν στιβαρῶν τῶν ὤμων τέσσαρες ἰσχυροὶ δοῦλοι, καὶ ὅτι, ἂν ἠθέλοι νὰ πατήσῃ εἰς τὸ ἔδαφος, δύο ἄλλαι, δοῦλαι θὰ τὴν ἐπροστατεύουν ἀπὸ τὸ καῦμα τοῦ ἡλίου διὰ τῶν ἀλεξιήλιων τῶν, ἡ Μύρρα τότε, σκιρτῶσα ἀπὸ χαρᾶν, ἐπήδησεν ἀγαλλομένη εἰς τὸν λαμόν τοῦ ἔραστοῦ της.

Θὰ σὲ ἀκολουθήσω ὅπουδῆποτε, ὠραῖέ μου ἀγαπητικέ, καὶ εἰς τὸ πλεόν μεμακρυσμένα καὶ ἄγρια μέρη.

Ἄν καὶ μικρὰ μόνον ἀπέστασις ἐχώριζε τὸν οικίσκον της ἀπὸ τοὺς ἀγροὺς καὶ τὴν ἐξοχὴν, ἡ Μύρρα, ἐν τούτοις, διέταξε τοὺς φορεῖς νὰ διέλθουν ἐπιδεικτικῶς διὰ μέσου τῆς ἱερᾶς πόλεως. Ἦθελε νὰ ἐπιδείξῃ τὸν θρίαμβον καὶ τὴν εὐτυχίαν της εἰς τοὺς φίλους καὶ τὰς ἀντιλήλους της.

Αἱ σεμναὶ καθ' ὁδὸν γυναῖκες ἐξαφνίζοντο καὶ ᾄδειον τὰ ἦθη τῆς ἐποχῆς. Οἱ νέοι, ὅσοι κατὰ πρῶτον παρετήρουν τὸ ὠραῖον πρόσωπον τῆς Μύρρας, ἐθαύμαζον καὶ ἠπέρουν ποῦ ἐκρύπτετο ὁ θησαυρὸς ἐκείνος τῶν θελητήρων. Καὶ ἐσχεδίαζον πῶς νὰ τὴν ἀποσπάσουν ἀπὸ τὸν εὐτυχῆ Λούκιον. Καὶ ἐκείνη, ἀξήλαωμένη νωχελῶς ἐπὶ τοῦ χρυσοφάντου φορείου, ἐμέθυσεν ἀπὸ τὸν θρίαμβόν της.

Ἐφθασαν, ἐπὶ τέλους, ἐν μέσῳ τοῦ δάσους. Ἡ Μύρρα διέταξε τοὺς φορεῖς νὰ σταματήσουν. Καὶ ἔστρεψε μὲ τὸν Λούκιον καὶ ἐκρῆθη εἰς τὰς σκιερὰς λόχμας καὶ τὰ πυκνὰ φυλλώματα.

Ἦτο τόσον εὐτυχῆ καὶ ὑπερήφανος, ὥστε πρὸς στιγμὴν ἐπίστευσε καὶ ἡ ἴδια, ὅτι ἀληθῶς ἠγάπα τὸν ὠραῖον Ρωμαῖον, ὅστις τῇ προὔξεναι τόσον γλυκειὰς συγκινήσεις.

Ἐξαφνὰ ἡ Μύρρα ἐφρονίσασε.

— Λούκιε, ἰδὲ ἐκεῖ! Νύμφαι ξανθόκομοι, ἐγγὺς φλοισφίζοντες ῥυακος, ἐσχημάτιζον κύκλον, χορεύουσαι καὶ ᾄδουσαι. Ἐξύμνουσαν καὶ ὑπεδέχοντο τὸν ἄνακτα τῶν θεῶν, τὸν ἐρωταυμένον μὲ τὰ ὠραῖα πλάσματα τῆς γῆς. Ἄλλὰ τὸ ὄσμά των ἀπέπνεε κατὰ τι ὡς εἰρωνεῖαν καὶ σκῶμμα.

Ἡ Μύρρα ἐψιθύριζεν: — ὦ! δὲν ἀναγνωρίζω πλέον τὴν σατανικὴν αὐτὴν γωνίαν τοῦ δάσους. Συχνὰ ἐρχομαι καὶ ρεμβάζω καὶ ὄνειροπολῶ ἐδῶ, ὅπου ἐβλεπα πρὶν μικρὰ καὶ ἀραιὰ δένδρα. Σήμερον βλέπω ὀλόκληρον δάσος πυκνόν. Βλέπω ἄνθη, τὰ ὁποῖα δὲν ὑπῆρχον πρὶν. Τὸ πᾶν ἀναπνέει, ζῆ, κινεῖται καὶ λάμπει ἐδῶ. Παρατήρησε, Λούκιε! ἀπὸ τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου ἐκείνου, ὅστις διασχίζεται, ἔξαφνὰ προβάλλει μία αἰχμάλωτος Νύμφη. Ἄ! κύνταξε μίαν ἄλλην μορφήν ἐκεῖ πέραν. Πῶς μὲ φοβίζει! ὁμοιάζει μὲ τράγον. Ναι, εἶχε πόδας καὶ κέρατα αἰγός. Κύνταξε, τρέξτε τὰ δόντια! Ἰδοῦ, γονατίζει τῶρα ἐμπρὸς σου! Διαιτῆ; τοῦ προξενεῖς φόβον! Ἄ! νά, τῶρα φεύγει κυνηγῶν μίαν Δρυάδα!

Ἄλλ' ὁ Ζεὺς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφάνη ὡς νὰ ἠκροάζετο μακρόθεν κάποιαν βοήν.

— Ἄκουσε! εἶπεν εἰς τὴν Μύρραν. Ψιθυρὸς, ὡς στεναγμὸς μικροῦ παιδίου, διέσειε τὰ φυλλώματα τοῦ δάσους. Μετ' ὀλίγον ὁ θέρουδος ἐγένεν αἰσθητότερος, ὡς ἂν νὰ ἠκούετο θρηνητικὸς γοερός, ὡς ἂν νὰ ἐγόγγυζε πλῆθος μυριοστόμον. Τὸ δάσος ὡς νὰ ἐπόνει καὶ ἐστέναζεν. Αἰφνιδίως ἐφοδρᾷ πνοὴ ἀνέμου ἐτίναξε τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων, αἱ ὁποῖα ἐκλιναν ὡς ταπεινωμένα πρὸς τὴν γῆν!

— Τί εἶναι; τρέμεις! ἔκραυγασεν ἡ Μύρρα. Ἐν ἀκαρεῖ ἡ θύελλα ἐξερράγη, συγκλονίζουσα τὰς δρυὲς καὶ ἀποσπῶσα τοὺς κλάδους μακρᾶν.

Ἄλλ' αὐτοὶ δὲν ἐνόησαν τί ἦθελε νὰ εἴπῃ. Τὴν διεβεβαίωσεν, ὅτι ὁ ἥλιος δὲν ἐπαυσε νὰ λάμπῃ, ὅτι ἡ γαλανὴ αἰθρία δὲν ἐσκόρπισεν ὅπως καὶ ὅτι ὁ ζέφυρος οὔτε ἐν κᾶν ἀνθύλλιον ἀπεφύλλισεν! Ἐπερίμεναν μόνον τὴν ἐπιστροφὴν τῶν κυρίων τῶν, περιεργαζόμενοι τὸν λαόν της Ἱερουσαλήμ, ὅστις τὴν ἡμέραν ἐκείνην παραδόξως κατηρθύνετο πολυπληθὴς καὶ συμπαγὴς πρὸς τὸ δάσος.

— Ποῦ εἶναι τὸ ὠραῖον φορεῖόν μου; Ἐπροχώρησαν ὀλίγα βήματα καὶ εὗρον τὸ φορεῖον καὶ τοὺς δοῦλους ἀναμένοντας.

— Ἄ! ἐσώθητε εἰς ὑπὸ τὴν θύελλαν! Ἄλλ' αὐτοὶ δὲν ἐνόησαν τί ἦθελε νὰ εἴπῃ. Τὴν διεβεβαίωσεν, ὅτι ὁ ἥλιος δὲν ἐπαυσε νὰ λάμπῃ, ὅτι ἡ γαλανὴ αἰθρία δὲν ἐσκόρπισεν ὅπως καὶ ὅτι ὁ ζέφυρος οὔτε ἐν κᾶν ἀνθύλλιον ἀπεφύλλισεν! Ἐπερίμεναν μόνον τὴν ἐπιστροφὴν τῶν κυρίων τῶν, περιεργαζόμενοι τὸν λαόν της Ἱερουσαλήμ, ὅστις τὴν ἡμέραν ἐκείνην παραδόξως κατηρθύνετο πολυπληθὴς καὶ συμπαγὴς πρὸς τὸ δάσος.

Καὶ ὑπὸ τὰ πλήγματα τῆς καταστροφῆς ὄλοι αἱ θεότητες τοῦ δάσους ἐτάφησαν. Καὶ εἶτα τὸ πᾶν ἐθυσθίσθη ὡς εἰς νεκρικὴν γαλήνην.

Οἱ δύο ἔρασταὶ εἶχον σωθῆ. Ἡ Μύρρα ἐκραύγασε:

— Ποῦ εἶναι τὸ ὠραῖον φορεῖόν μου; Ἐπροχώρησαν ὀλίγα βήματα καὶ εὗρον τὸ φορεῖον καὶ τοὺς δοῦλους ἀναμένοντας.

— Ἄ! ἐσώθητε εἰς ὑπὸ τὴν θύελλαν! Ἄλλ' αὐτοὶ δὲν ἐνόησαν τί ἦθελε νὰ εἴπῃ. Τὴν διεβεβαίωσεν, ὅτι ὁ ἥλιος δὲν ἐπαυσε νὰ λάμπῃ, ὅτι ἡ γαλανὴ αἰθρία δὲν ἐσκόρπισεν ὅπως καὶ ὅτι ὁ ζέφυρος οὔτε ἐν κᾶν ἀνθύλλιον ἀπεφύλλισεν! Ἐπερίμεναν μόνον τὴν ἐπιστροφὴν τῶν κυρίων τῶν, περιεργαζόμενοι τὸν λαόν της Ἱερουσαλήμ, ὅστις τὴν ἡμέραν ἐκείνην παραδόξως κατηρθύνετο πολυπληθὴς καὶ συμπαγὴς πρὸς τὸ δάσος.

— Λούκιε! παρετήρησεν ἡ Μύρρα. Μήπως ἦτο κακόν τι ὄνειρον;

Ἄλλ' ὁ Ζεὺς ἀννύουε τῇ ἀπεκρίθῃ: — Μύρρα, τὸ ἱερὸν δάσος δὲν ὑπάρχει πλέον. Ἐχάθη ἐπὶ τὴν γῆν. Δὲν εἶδες τὴν ἀγωνίαν τῶν Δρυάδων καὶ τῶν Νυμφῶν;

Ἄλλ' ὁ Ζεὺς ἀννύουε τῇ ἀπεκρίθῃ: — Μύρρα, τὸ ἱερὸν δάσος δὲν ὑπάρχει πλέον. Ἐχάθη ἐπὶ τὴν γῆν. Δὲν εἶδες τὴν ἀγωνίαν τῶν Δρυάδων καὶ τῶν Νυμφῶν;

Ἄλλ' ὁ Ζεὺς ἀννύουε τῇ ἀπεκρίθῃ: — Μύρρα, τὸ ἱερὸν δάσος δὲν ὑπάρχει πλέον. Ἐχάθη ἐπὶ τὴν γῆν. Δὲν εἶδες τὴν ἀγωνίαν τῶν Δρυάδων καὶ τῶν Νυμφῶν;

Ἄλλ' ὁ Ζεὺς ἀννύουε τῇ ἀπεκρίθῃ: — Μύρρα, τὸ ἱερὸν δάσος δὲν ὑπάρχει πλέον. Ἐχάθη ἐπὶ τὴν γῆν. Δὲν εἶδες τὴν ἀγωνίαν τῶν Δρυάδων καὶ τῶν Νυμφῶν;

Ἄλλ' ὁ Ζεὺς ἀννύουε τῇ ἀπεκρίθῃ: — Μύρρα, τὸ ἱερὸν δάσος δὲν ὑπάρχει πλέον. Ἐχάθη ἐπὶ τὴν γῆν. Δὲν εἶδες τὴν ἀγωνίαν τῶν Δρυάδων καὶ τῶν Νυμφῶν;

Ἄλλ' ὁ Ζεὺς ἀννύουε τῇ ἀπεκρίθῃ: — Μύρρα, τὸ ἱερὸν δάσος δὲν ὑπάρχει πλέον. Ἐχάθη ἐπὶ τὴν γῆν. Δὲν εἶδες τὴν ἀγωνίαν τῶν Δρυάδων καὶ τῶν Νυμφῶν;

Ἄλλ' ὁ Ζεὺς ἀννύουε τῇ ἀπεκρίθῃ: — Μύρρα, τὸ ἱερὸν δάσος δὲν ὑπάρχει πλέον. Ἐχάθη ἐπὶ τὴν γῆν. Δὲν εἶδες τὴν ἀγωνίαν τῶν Δρυάδων καὶ τῶν Νυμφῶν;

Ἄλλ' ὁ Ζεὺς ἀννύουε τῇ ἀπεκρίθῃ: — Μύρρα, τὸ ἱερὸν δάσος δὲν ὑπάρχει πλέον. Ἐχάθη ἐπὶ τὴν γῆν. Δὲν εἶδες τὴν ἀγωνίαν τῶν Δρυάδων καὶ τῶν Νυμφῶν;

Ἄλλ' ὁ Ζεὺς ἀννύουε τῇ ἀπεκρίθῃ: — Μύρρα, τὸ ἱερὸν δάσος δὲν ὑπάρχει πλέον. Ἐχάθη ἐπὶ τὴν γῆν. Δὲν εἶδες τὴν ἀγωνίαν τῶν Δρυάδων καὶ τῶν Νυμφῶν;

Ἄλλ' ὁ Ζεὺς ἀννύουε τῇ ἀπεκρίθῃ: — Μύρρα, τὸ ἱερὸν δάσος δὲν ὑπάρχει πλέον. Ἐχάθη ἐπὶ τὴν γῆν. Δὲν εἶδες τὴν ἀγωνίαν τῶν Δρυάδων καὶ τῶν Νυμφῶν;

Ἄλλ' ὁ Ζεὺς ἀννύουε τῇ ἀπεκρίθῃ: — Μύρρα, τὸ ἱερὸν δάσος δὲν ὑπάρχει πλέον. Ἐχάθη ἐπὶ τὴν γῆν. Δὲν εἶδες τὴν ἀγωνίαν τῶν Δρυάδων καὶ τῶν Νυμφῶν;

Ἄλλ' ὁ Ζεὺς ἀννύουε τῇ ἀπεκρίθῃ: — Μύρρα, τὸ ἱερὸν δάσος δὲν ὑπάρχει πλέον. Ἐχάθη ἐπὶ τὴν γῆν. Δὲν εἶδες τὴν ἀγωνίαν τῶν Δρυάδων καὶ τῶν Νυμφῶν;

πλήθους ἐφάνη ἔξαφνὰ εἰς ἀνήν μὲ γλυκαίαν, ἀρμονικὴν καὶ σοβαρὰν μορφήν. Ἐνάθητε ἐπὶ πάλου ὄνου.

— Ἄ! εἶναι ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος! ἐκραύγασεν ἔξαλλος ἡ Μύρρα.

Καὶ εὐθὺς διέταξε τοὺς δοῦλους ν' ἀφαιρέσουν τὰ βαρύτερα ὑφάσματα ἀπὸ τὸ φορεῖον καὶ νὰ τὰ στρώσουν κατὰ γῆς. Καὶ οἱ δοῦλοι μετὰ χαρᾶς κατέστρεψαν τὸ φορεῖον, τὸ ὁποῖον εἶχε πληγώσει τοὺς ὤμους τῶν, καὶ ἔστρωσαν τὰ ὑφάσματα εἰς τὸ ἔδαφος, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐπάτησε καὶ διήλθε τὸ ζῆλον, τὸ φέρον τὸν Ναζωραῖον. Καὶ οἱ δοῦλοι ἠκολούθησαν, καὶ αὐτοὶ ἀγαλλόμενοι, τὴν πομπήν.

— Θὰ ἐπιστρέψῃς λοιπόν, Μύρρα, περὶ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ; ἠρώτησεν ὁ Ζεὺς. Θὰ ἀκολουθήσῃς καὶ σὺ τὴν συνοδείαν τοῦ προφήτου; Καὶ γνωρίζεις, τοῦλάχιστον, ποῦ θὰ σὲ ὀδηγήσῃ ὁ περιπλανώμενος αὐτός;

Ἄλλ' ἦθη ἡ Μύρρα ἠκολούθει τὸν Ναζωραῖον, σκιρτῶσα, ψάλλουσα καὶ αὐτὴ, ὀρχουμένη καὶ σεῖουσα εἰς τὰς χεῖρας κλάδους βαίων.

Ὁ Ζεὺς ἔμεινε μόνος. Ἐκυψε καὶ ἔλαβεν ἐν ἑαυτῷ τὰ ἄνθη τοῦ δάσους: τὸ ὠσφράνθη. Ἄλλ' ἠσθάνθη, ὅτι εἰσέπνευσεν ὡσὸν νεκρικὸν ἄρωμα... Καὶ ἐνόησε τότε, ὅτι ὄλοι αἱ θεότητες τοῦ δάσους ἀπέθανον καὶ ὅτι ὄφαιλε ν' ἀποθάνῃ καὶ αὐτός, ἀφοῦ ἡ χαρὰ καὶ ἡ βασιλεία τοῦ παλαιοῦ κόσμου ἀπέθανε πλέον!...

(Νυξίτηρ) Α. Φ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΝ

Ὁχρός, μὲ πόνον στήν ψυχὴν καὶ κλονισμένον βῆμα, ἀνέβαινε περίλυτος τοῦ Γολγοθᾶ τὸ δρόμον τοῦ φθόνου καὶ τῆς ἀπονείας ἀδικημένο θυμῷ, σὲν τὸν κακοῦργο βάδιζε μὲ τὸν σταυρὸν στὸν ὄμο.

Καὶ ἐρριπτε τριγύρω σου περίλυπε τὸ βλέμμα νὰ δῆς δυὸ μάτια καὶ γὰρ Ζεὺ μὲ πόνον νὰ δακρῶζον ἄχ! ὄλοι ἐναντίον σου, ὄλοι διψοῦσαν αἷμα, ὄλοι μὲ λύσσα ἤκουε γὰρ Ζεῖνα νὰ γογγύζον.

Ὅταν ὄμοι Σ' ἀνέβαζαν ἐπάνω στὸν σταυρὸν σου καὶ νὰ καρφώσουν ἤθειλαν τ' ἀδύνατόν σου χεῖρ, εἰς στεναγμὸς ἀκούσθηκε κ' ἐσκότισε τὸ φῶς σου, ἔν ἄχ! βαρὺ ἀντήχησεν εἰς ὅλα κ'εῖ τὰ μέρη.

Ἦταν ἡ δόλια Μάννα σου μονάχη σὲ μίαν ἄκρη, ποῦ ἐβλεπε μὲ σπαραγμὸν τὴν μαρ' αὐτὴ ἀλήθεια, καὶ μὲ παράπονον πικρὸ, μὲ θολωμένο δάκρυ, [θεῖα ἀπ' τοὺς ἐχθρούς σου τοὺς σκληρούς ἐζήτησε βοή-

Μαζὶ σου ἐσταυρώνετο, χωρὶς σταυρὸν ἠκείνη, εἰς τὸν μαρτυρικὸν σταυρὸν τοῦ ἰδιοῦ σου πόνου, μόνη κ' Ἀυτὴ, καρφώνετο μὲ ἄφατον δόνην μὲ τὸ φαρμακικὸν καρφὶ τοῦ μητρικοῦ Της στόνδου...

Καὶ σήμερον στήν ἐκκλησιὰ πόσις μάννης ἐμπρὸς σου γονατιστὴς παρακαλοῦν γὰρ τὰ παιδιὰ τῶν μόνου! πόσις, ποῦ ἔθαπταν παιδιὰ, θρηνοῦντε στὸν νεκρὸν σου καὶ σου ζητοῦν τὸ βάλσαμον γὰρ τὸν πικρὸν τῶν πόνου!

Στὴν μάννα, ποῦ στερεώθηκε τ' ἀγαπητὸ παιδί της, στείλε, Χριστέ μου, τῆς χαρᾶς τὴν λαμπερὴν ἀχτίδα στήν μάννα, ποῦ αἰσθάνεται πληγὴ μὲ στήν ψυχὴ της δός της, Χριστέ, παρεγοριά, μὴ ψεύτικη ἐλπίδα

ΖΩΗ ΜΕΛΑΝΑΙΝΟΥ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ψ Ἀσκεῖτε τὴν φιλανθρωπίαν σας ἀπέναντι καὶ τῶν ἐχθρῶν σας: τὰ δένδρα δὲν ἀρνοῦνται τὴν σκιάν των εἰς τὸν ἀνοιχτικόν ξυλοκόπον.

Ψ Θὰ εἶχμεν ὀλιγοτέρους κόπους, ἂν εἶχομεν ὀλιγοτέρας ἐπιθυμίας.

Ψ Ἡ ὠραιότης εἶναι τὸ πρῶτον ὄφρον, τὸ ὁποῖον ἡ φύσις μᾶς δίδει, καὶ τὸ πρῶτον, τὸ ὁποῖον μᾶς ἀφαιρεῖ.

Ψ Τὸ θάρρος ἐναντίον τῆς τύχης εἶναι φιλοσοφία: τὸ θάρρος ἐναντίον τῆς πτωχείας εἶναι ὑπομονή: τὸ θάρρος εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις εἶναι τόλμη.

Ψ Ἡ κατὰ τὸ γῆρας ἀγκατάλειψις εἶναι ἡ τύχη τῶν ἐγωιστῶν.

Ψ Ἡ συνείδησις εἶναι κριτής, τὸν ὁποῖον δὲν δύναται νὰ διαφθείρῃ.

ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΙΕΓΚΕΒΙΤΣ

ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΩΜΕΝ ΑΥΤΟΝ...

Ο Γάιος Σεπτίμιος Κίννας, ο νεαρός Ρωμαίος Πατρίκιος, ήτο άθυμος. Όλας τας τέψεις της ζωής ειχεν απολαύσει και ο κάλοξ ήτο τώρα άηδής εις τήν χείλην του. Επί πολλά έτη ο βίος του ήτο ερεφή και άπόλαυσις. Διήρχετο τας νύκτας του εύσχομένου εις λαμπράς ήπαύσεις, τας δέ ήμέρας του γυμναζόμενος εις τήν όπλα ή συζητών εις τήν λουτρόν με τούς φιλοσόφους. Δέν έλειπεν από τήν έκποδρόμια, τούς άγώνας και τας μάχας τών ξιφομάχων. Όταν αί διασκεδάσεις αύται έχονον δι' αυτόν τήν θέληγνρά των, τότε ύπήρχον τήν μουσικά άκροδμάτα τών Έλλήνων, αί αύλητρίδες, αί θρασ-

Η Άντεια.

σαι προφήτιδες και αί ώραιάι θεχιστρίδες άκ τών νήσων του Άρχιπελάγους. Εις τας φλέβας του έρρεε μητρόθεν τήν αίμα του Λουκουύλλου και εις τήν τράπεζάν του έμμείτο τήν πολυτέλειαν του ένδόξου προγόνου του. Τά παλάτιά του κατόπτριζον τήν φιλοκαλίαν του και τήν καλαισθησίαν του εις τήν τέχνην. Ο βίος δι' αυτόν ήτο θάλασσα, εις τήν όποιαν πνέον διάφοροι άνεμοί έλάττοτε και τήν μόνον καθήκον του σοφού άνδρός ήτο νά στρέψη τήν πανία του κατά τοιούτον τρόπον, ώστε νά παίρνουν έκείνους τούς άνέμους, οί όποιοι πνέον ούριοι, και ν' άποφύγη τούς έναντιουμένους προς τόν σκοπόν του. Τά μόνα πράγματα, τήν όποια έξετίμα, ήσαν ισχυροί βραχιόνες, ύγιής στόμαχος, όπως ο ίδιος του,

και ώραιά κεφαλή με ρωμαϊκήν κατατομήν και προεξοχούσας αιγόνες, οία ή του Κίννα. Με αυτά τήν προτερήματα ήτο βέβαιος, ότι ήδύνατό τις νά διέλθη τήν ζωήν με χάριν και άνεσιν και εύτυχίαν. Άλλ' επί τέλους ο Κίννας, ένσκα του άσώτου βίου του, έχρεωκόησε και οί δανεισταί του έτρεξαν ποιός νά πρωτοαπαξή τήν κτήματά του. Η οίκογένειά του τήν έπρωμήθευσε μίαν θέσιν εις Άλεξάνδρειαν, διά νά λάβη τοιουτοτρόπως τήν εύκαιρίαν ν' άποκτήσιν νέαν περιουσίαν εις τήν πλουσίαν Αίγυπτον. Άλλ' ή δυσθυμία και ή άπογοήτειαι, από τας όποιάς κατελήφθη διά τήν άτυχίαν του, ως πισταί σύντροφοι, έπεριβάσθησαν και αύται μαζί του από τήν Βρινδήςιον εις τήν πλοίον και τόν ήκολούθησαν εις τήν ταξιδίον του. Ο Κίννας ένόμιζεν, ότι έν Άλεξάνδρειά, έν μέσση νέων καθήκοντων και άσχολιών, άλλων άνθρώπων, άλλων έντυπώσεων, νέου δι' αυτόν κόσμου, θά μεταβάλλετο και ή ψυχική του διάθεσις και θά άπηλλάσσεται τής βαρυθυμίας του. Άλλ' ή έλπις τον αύτη διεψεύσθη. Ως οί καρποί της Δήμητρος, οίτινες, άφού μετεκομίσθησαν έν τής Ιταλίας εις τούς γονίμους άγρούς του Δέλτα, έφύοντο και άφθονώτεροι και άδρότεροι, ούτω και ή δυσθυμία του Κίννα, μεταφτετευθείσα, ηύξησεν ως γιγαντιαία κέδρος, ρίπτουσα τήν πυκνήν ακίαν της επί της ψυχής του. Ο Κίννας προσεπάθησε νά καταπνίξη έντός του τόν δάκνοντα τήν ψυχήν του πότον, έπαναλαμβάνων τόν παλαιόν του βίον.

Η Άλεξάνδρεια ήτο τερμνοτάτη πόλις, πλήρης Έλληνίδων γυναικών με ξανθά μαλλιά και λεπτήν έπιδερμίδα, εις τήν όποιαν ο αίγυπτιακός ήλιος ειχε προσδώσει διαφανή λαμπρότητα ήλέκτρου. Εις αύτάς έστράφη, ζητών άνακούφισιν, αλλά δέν ήσαν έκείναι ικαναί νά θεραπεύσωσι τήν νόσημά του. Εις τήν άπελπισίαν του, προσέδραμεν εις τούς σοφούς, άκ τών όποιων πολλοί εύρίσκοντο εις τήν Σεβάσειαν. Μεταξύ αυτών ήτο και Τίμων ο Άθηναίος, εύπυρος άνήρ και Ρωμαίος πολίτης, όστις ειχεν έλθει εις Άλεξάνδρειαν, διά νά έμβαθύνη περισσότερο εις τήν μυστήρια της αίγυπτιακής σοφίας. Ηδη ο βίος ηρχισε νά έχη άκόμη κάτι τι διά τόν άπηυθημένον Κίνναν. Εις τούς λόγους του Τίμωνος εύρισκεν άνακούφισιν τινα. Περισσότερον όμως έμελλε νά εύρη εις τήν θυγατέρα του Τίμωνος Άντειαν. Η φήμη της Άντειας δέν ήτο μικροτέρα της φήμης του πατρός της. Όσοι έπισκέπτοντο τόν οίκον του πατρός της, τήν έθαύμαζον. Οί Αίγύπτιοι, οί όποιοι έπισκέπτοντο τόν πατέρα της, τήν ώνόμαζον Λαοτήν, ίσως δέ και διότι ο ίδών τήν Άντειαν άπαξ, έλησμόνει τόν κόσμον όλον. Η καλλονή της ήτο ίση προς τήν σοφίαν της. Ο ήλιος της Αίγυπτου δέν έχρωμάτισε μελαγχροινόν τήν πρόσωπόν της εις τας παρειάς της έφαίνετο ως νά έχύθη τήν ερόδιον φως της ήους. Οί όφθαλμοί της ειχον τήν γαλανόν χρώμα του Νείλου και τήν βλέμμα των ειχεν άνεξερεσύνητον βάθος, όπως ήσαν άνεξερεσύνητοι αί πηγαι του μεγάλου ποταμού. Εις τόν Κίνναν συνέβαινεν, ότι και εις τούς άλλους: όσάκις τήν έβλεπεν, ησθάνετο τήν διά-

θεσιν νά κτίση προς τμήν της τήν εις τόν προθάλαμον του άνακτόρου του και νά θυσιάση έν' αυτού λευκάς παρισσεράς. Ειχε γνωρίσει χιλιάδας γυναικών, ξανθές από τήν βόρεια κλίματα και μελαγχροινές από τήν μεσημβρινάς χώρας, άλλ' ούδέποτε ειχεν άνερευθή τειλύτην καλλονήν, ούδέποτε τοιούτο πνεύμα. Έπίστε ο Κίννας, ο όποιος δέν έπίστειπεν εις τούς θεούς, έβλινε νά πιστεύση, ότι ή Άντεια δέν ήδένετο τί είναι θυγάτηρ του Τίμωνος, άλλ' ήτο βεβαίως θυγάτηρ θεού τινας, κατά τήν ήμισυ γυνή και κατά τήν ήμισυ θεά. Ο έρως του Κίννα προς τήν Άντειαν ήτο άλόγιστος, όρμητικός, άκατάσχετος, τώσον διάφορος από όλους τούς άλλους έρωτας, τούς όποιους ειχε γνωρίσει και αισθανθή προηγουμένως, όσον ή Άντεια διεφίρειν από όλων τών άλλων γυναικών.

Εύτυχισμένη Κίννα!

Η ψυχή του έφέρετο προς αύτήν. Διά νά τήν άποκτήσιν, θά έδιδε τήν αίμα του. Ως άναμοστροβόλος, συνασπάζων πάν τήν προετυχόν, ούτω και ο έρως του Κίννα ηρπάζε τήν ψυχήν του, τήν καρδίαν του, τας ήμέρας του, τας νύκτας του, έως ότου, επί τέλους, ηρπάζε και τήν Άντειαν. — Εύτυχισμένη Κίννα! έλεγον οί φίλοι του. — Εύτυχισμένη Κίννα! έλεγε και αύτός εις τόν ίδιον έαυτόν του, όταν άνυμφεύθησαν επί τέλους, όταν τήν θεά χείλη της έπρόφεραν τούς ιερούς λόγους: — Όπου σύ, Γάιε, εκεί είμαι κ' έγώ, ή Γάια. (τή τέλος εις τήν επόμενον)

Γάλλοι στρατιώται έντός ήπιδ γερμανικής όβίδος σχηματισθείσης όπης.

Γυναικόκοιτα Γερμανών φυγάδων έν Ρωσίαις.

≡ ΑΠΟ ΤΑΣ ΙΕΡΑΣ ΣΚΗΝΟΓΡΑΦΙΑΣ ≡

Ἡ Ἀποκαθήλωσις.

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ

Τώρα, όπου σκότος ἐγένετο, ἐπὶ τῆς γῆς. Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, ἀνάψας δάδα, κατέβη ἀπὸ τοῦ λόφου πρὸς τὴν κοιλάδα τοῦ Κλαυθμώνος.

Καί, γυνυτετήσας ἐπὶ τῶν λίθων τῆς κοιλάδος τοῦ Κλαυθμώνος, εἶδε Νέον γυμνὸν καὶ κλαίοντα. Ἡ κόμη Του ἦτο μελιχόρους καὶ τὸ σῶμά Του ὡς λευκὸν ἄνθος. Ἀλλὰ τὸ σῶμά Του αὐτὸ, τὸ εἶχε πληγῶσαι μὲ ἀκάνθας καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς Του εἶχε οἶσαι τέφραν ὡς στέφανον.

Καὶ Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, ὅστις εἶχε πολλὰ καλὰ, εἶπε πρὸς τὸν γυμνὸν καὶ κλαίοντα Νέον:

— Δὲν ἐκπλήττομαι, ποῦ ἡ λύπη Σου εἶναι τόσον μεγάλη, διότι, ἀληθῶς, ἦτο Δίκαιος Ἄνθρωπος.

Καὶ ὁ Νεανίας ἀπεκρίθη:

— Δὲν κλαίω δι' Ἐκεῖνον, παρά δι' Ἐμὲ αὐτόν. Ἐγώ, ἐπίσης, μετέβηλον τὸ ὄψωρ εἰς οἶνον, ἐθεράπευσα τὸν λυγρὸν καὶ ἔδωσα εἰς τὸν τυφλὸν τὸ φῶς. Ἐβάδισα ἐπὶ τῶν ὁδῶν καὶ ἐξεδιώξην τοὺς δαιμόνας ἐκ τῶν καταφυγόντων εἰς τοὺς τάφους. Ἐθάρσα τοὺς παιδῶνας ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὅπου τροφή δὲ θύραξεν, ἀνεστήσα τοὺς νεκροὺς ἐκ τῶν στενῶν μνησίων των καὶ ἐπὶ τῇ κελύσει μου, πρὸ μεγάλου ἀλήθους ἀθρώπων, ἡ ἄσπερος σου ἦ παραχρῆμα ἐξηράνθη. Ὅτι ἐὰν Ἐκεῖνος ὁ Ἄνθρωπος, τὸ ἔκαστα κ' Ἐγὼ ἐπίσης. Καί, ἐν τούτοις, Ἐμὲ δὲν μ' ἐσταύρωσαν.

(Oscar Wilde)

I. X.

ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟ ΟΨΑΛΜΟΝ

Ὁ κ. Γεώργιος Γ. Χρησιδης ἀνέγραψε: τὸν κ. Βασίλειον Χ. Χ' Ἰωσήφ (εἰς Πόλιν).

Ὁ κ. Ἀχιλλεὺς Τσαούσης ἀνέγραψε: τὸν κ. Χαράλαμπον Γρηγοριάδην (εἰς Πέραν).

Ο ΕΞΑΝΘΗΜΑΤΙΚΟΣ ΤΥΦΟΣ

ΚΑΙ Ο ΤΡΟΠΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΦΥΛΑΞΕΩΣ ΤΟΥ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 284)

Στὸ συνέδριον, ποῦ εἶχαν συγκροτηθῆαι πέρουσι οἱ ἱατροὶ τῶν Κεντρῶν Δυνάμεων στὴ Βαρσοβία, ἀπεδείχθη, καὶ μὲ πειράματα ἀκόμη, ὅτι τὸ μικρόβιον τοῦ ἐξανθηματικοῦ μεταδίδεται μὲ τὴν ψεῖρα, καὶ μόνον μὲ αὐτήν. Ἐσχημάτισαν δηλαδὴ δύο σειρὰς ἀρρώστων, τὴν μίαν ἀπὸ ἐξανθηματικούς καὶ τὴν ἄλλην ἀπὸ διάφορα ἄλλα μολυσματικὰ νοσήματα. Εἰς τὸ σῶμα ὄλων αὐτῶν ἐκόλλησαν ψεῖρες, τὰς ὁποίας ἐξήκασαν μικροσκοπικῶς ὕστερα ἀπὸ μερικὰς ὥρας. Ἀνεκάλυψαν λοιπὸν εἰς τὸν ἐντερικὸν σωλήνα τῶν ψεῖρῶν τῆς πρώτης σειρᾶς (ἐκείνων δηλαδὴ, ποῦ ἔμειναν ἐπάνω εἰς τοὺς ἐξανθηματικούς) μερικὰ μικρὰ κοκκία, τὰ ὁποία ὑπολομβάνουν ὡς τὰ μικρόβια τοῦ ἐξανθηματικοῦ καὶ τὰ ὁποία δὲν εὐρέθησαν εἰς τὰς ψεῖρας τῆς δευτέρας σειρᾶς. Αἱ μολυσμένααι ψεῖροι τῆς πρώτης σειρᾶς, προσκολλώμεται ἐπάνω εἰς τοὺς πιθήκους, μετέδωσαν καὶ εἰς αὐτούς τὸ νόσημα. Συγχρόνως ἀνέφεραν, ὅτι εἰς τὰ διὰ τὸν ἐξανθηματικὸν προσορισμένα νοσοκομεῖα, ὅπου ἐτηρεῖτο ἄκρα καθαριότης, κἀντεῖς ἀπὸ τὸ νοσηλευτικὸν προσωπικὸν δὲν προσεβλήθη, εἰς ἐποχὴν ἀκριβῶς, κατὰ τὴν ὁποίαν ὄργιαζεν ὁ ἐξανθηματικὸς ἔσω εἰς τὴν πόλιν. Διὰ τοὺς λόγους αὐτούς καὶ δι' ἄλλους ἀκόμη, οἱ Γερμανοὶ ἱατροὶ ἐσχημάτισαν τὴν ἀκράδαντον πλεονεπίθειαν, ὅτι μόνον μὲ τὴν ψεῖραν γίνεται ἡ μετάδοσις, καὶ ἀπὸ τότε κρίνουν περιττὸν καὶ ἄσκοπον τὰ περιορίζον τούτους ἐξανθηματικούς εἰς ἰδιαιτέρα περίπτερα, ἀρριθεύει δὲ εἰς τὸ τὰ τοὺς ξαψευριάσαν τελείως καὶ ἀπολύτως τοὺς παραπέμπουν εἰς τὰς κοινὰς αἰθούσας, ὅπου νοσηλεύονται σὺν πλείοις ἐνός δυοπεπτικοῦ π. χ. ἢ ἐνός νεφριτικοῦ. Ἀλλὰ μήπως ἔμεινε κἀνένος γιαντρός, ποῦ νὰ μὴν ἔχη πιστοποιήσει στὴν πράξιν του τὰ ἀνωτέρω πειράματα;

Ἡ ψεῖρα μεταδίδει τὸ μικρόβιον εἰς τὸν ἀνθρώπον συνήθως κατ' εὐθείαν μὲ τὰ δῆγματά της. Εἶναι δυνατὸν ὁμως καὶ διὰ τοῦ στόματος τὰ γίνῃ ἡ μετάδοσις, ἂν τύχη κἀντεῖς νὰ προσεγγίσῃ ἀπὸ τὰ χέρια του, μολυσμένα ἀπὸ ψεῖραν, ποῦ ἔχουν σπάσει τὰ δάκτυλα κατὰ τὴν τριβὴν τοῦ μέρους τῆς φαγοῦρας. Ἀφοῦ, ὅπως εἶπομεν, τὸ μικρόβιον καλλιεργείται εἰς τὸν ἐντερικὸν σωλήνα τῆς ψεῖρας, εἶναι πολὺ πιθανόν, ὅτι, ἐξαρχόμενον μὲ τὰ περιττώματά της ἐπάνω εἰς τὸ δέρμα τοῦ ἀρρώστου, μπορεῖ νὰ μολύνῃ καὶ ἄλλον, ἂν τύχη τελευταίως αὐτὸς νὰ ἔχη εἰς τὰ χέρια του κάμμιναν ἀμυχήν ἢ ἐκδοράν.

(ἔπειτα τὸ τέλος)

ΑΝΑΣΤ. Σ. ΜΙΣΙΡΑΔΟΛΟΥΣ
ΙΑΤΡΟΣ

Τὸ Πασχαλινὸν ΟΨΑΛΜΟΝ

ἡ κυκλοφορήσιμη ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος πολυτιμῆς, πανηγυρικῆς, ἐορτάσιμον εἰς 16 σελίδας. — Ἐπὶ στιλποῦ καὶ στερεοῦ χάρτου. — Μὲ ἀφθόνους καὶ ἐπικαίρους εἰκόνας. — Μὲ γελοιογραφίας τῆς ἡμέρας. — Μὲ ἀρθρα, διηγήματα, μυθιστορήματα, εὐθυμα καὶ ἄλλην ὕλην ποικίλην καὶ ἐκλεκτὴν.

Οὐδερία οἰκογένεια πρέπει νὰ μείνη χωρὶς τὸ Πασχαλινὸν ΟΨΑΛΜΟΝ

Τιμὴ ἐκάστου φύλλον κατ. 100.

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΥ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΥ

ΧΡΥΣΟΣ

ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ

32

(συνέχεια από σελ. 285)

Και ακούοντας τότε άφθονα κοπιμένα των μόν προς τός δέ:

— Δεσποινίς, είσθε σήμεραν ή βασιλίςσα του χορού.

— Τα μάτια σας είναι τά ωραιότερα μάτια της συγκεντρώσεως.

— Τό φόρημά σας σάς πηγαίνει έξοχα, δεσποινίς: άπόψε θα γίνεται ό μεγαλύτερος άνθρωποκτόνος: θα σκοτώσετε τόσες καρδιές, όσες εύρίσκονται εδώ μέσα.

Και τόσοι έταινοι, τόσαι περιποιήσεις, τόσα γλυκά λέγια δέν ήσαν βεβαίως, ούτε ήτο δυνατόν να είναι όλα άληθινά. Έν πάση περιπτώσει, δέν ήσαν μακράν και από την άλήθειαν.

Είς την συγκέντρωσιν εκείνην έβλεπε κανείς άγαλμιτώδη καρδέ, ντεκολτέ με πολλήν επιμέλειαν, περιποιημένους βραχιλίους πλαστικούς. Η τέχνη έφρόντισε να αντικαταστήση την φύσιν και ή γυναικεία επιμέλεια έπεμελήθη και διά τας πλέον έπαισιώδεις λεπτομερείας.

Βεβαίως, δέν έπρεπε να κανονίση κανείς την κρίσιν του ούτε από τό ρόδινον χρώμα των παρειών, ούτε από τό κεράσινον των χειλέων, άν ήρωιτάτο διά την ύγιεινήν κατάστασιν του έμφύχου συνόλου. Τά άιωνα αίμοσφαίρια, τά άνευ ζωής και κινήσεως, δέν έφρόντισεν ούτε ή γυμναστική να τονώση, ούτε ή άληθινή ζωή της δράσεως να ενισχύση. Ολίγον ψιμύθιον ήρχεσε να αντικαταστήση την ύγιειαν και την ζωήν.

Έν τούτοις, είς όλην εκείνην την κίνησιν, ήτις

προσέδιδεν εύθύς άμέσως την έντύπωσιν της εύγενείας, του αίθερίου, του λεπτοφυούς, είς άλλος, περισσότερο προσεκτικός παρατηρητής, κάποιος έταστής των άνθρωπίνων καρδιών και διαθέσεων, θα έβλεπεν έν όλως αντίθετον θέαμα, μίαν τελείως άνάστροφον είκόνα.

Αντί των μειδιμάτων, τό μίσος, αντί της εύθυμίας, την πικρίαν, αντί της γαλήνης, τους σπασμούς, αντί της άγνότητος, την πονηρίαν. Τό γαλανόν χρώμα, τό όποίον έκάλυπτε τό σύολον εκείνο, ήτο άπατηλόν, ήτο ή πρασίνη έπιστροφισ των λιμαζόντων και σεσηπτότων ύδάτων, από της οποίας αναδίδονται αί μάλλον δηλητηριώδεις και φοβεραί αναθυμιάσεις.

Αλλά όλα αυτά τά φοβερά και δυσάρεστα, τά όποία μόνον έταστικόν έρευνητού βλέμμα και άνατόμου μήλη θα άπεκάλυπτε, μία χαριτωμένη καλύπτρα έξ άνθέων και χρυσοϋ, έξ όνομάτων και ίσχύος, συνετέλει, διά να έπιχρίση με την μάλλον φαντασμαγορικήν ύψιν, με την πλέον έπιχάρτεον θέαν.

Και ό χορός της Προγκήπου, σίνολον, ως επί τό πολύ, στοιχειών άνομοίων, δημιούργημα κοινωνικών άναγκών, τας οποίας έπενόησεν ή ανθρωπινή πολυπραγμοσύνη, δέν ήδύνατο να μη παρουσιάση τερπνόν μόν θέαμα είς τον παρατηρητήν, αντίθετον δέ είς τον βαθύν έξεταστήν των κοινωνικών πραγμάτων και συνθηκών. Διά τον μόν, ήτο λειμών άνθρώποτος, διά τον δέ, τέλμα πρηνίζον εκ της σηπεδόνης και της άποσυνθέσεως.

Ο άναγνώστης άγνοούμεν πώς θα τον έβλεπε και πώς θα τον άντελαμβάνετο.

Αλλά είναι καιρός ν' αφήση τις τας άνιαράς παρατηρήσεις. Ίδού, ότι παύουν και οι ψιθυρισμοί των όμίλων, τά ζεύγη προστοιμάζονται, άνψ ή όρχήστρα άνακρούει τό πρώτον βάλς.

Με τό βάλς ξεμουδιάζουσι τά πόδια, με τό βάλς θα άρχίση ή μέθη του στεροβίλου, ή όποία κορυφούται με της καθρίλιες και τό κοιτιγιόν.

Συνήθως τά πρώτα ζεύγη είναι τυχαία. Συνήθως άποτελούνται από δύο άδιάφορα προς άλληλα πρόσωπα. Είναι δημιουργήματα των κοινωνικών τύπων. Είς τά ζεύγη εκείνα δέν θα έβλέπομεν τον Ζάραν ή την Ακάνθου. Εκείνος θα έχορευε με κάποιαν δυσειδή χήραν ή με μίαν γεροντοκόρην.

ένψ έξ άλλου έκείνη θα έχορευε με τινα προάστορα και πλειότερον του συζύγου της χονδροειδή κύριον.

Αλλά είς τους έπομένους χορούς και μάλιστα κατά τά διαλείμματα, τά ζεύγη τά προητοιασμένα, τά ζεύγη, τά όποία ένόνει ή συμπάθεια ή τό συμφέρον, θα άπειλούντο και θα έξηκολούθουν την ένωσίν των και πέραν άκόμη ίσως επί πολύ...

Έν τούτοις, είς ένα χορόν τό κυριότερον μέρος του δέν είναι ό χορός αυτός καθ' έαυτόν, δέν είναι ό στερόβιλος, δέν είναι ή ρυθμική των βημάτων ένόρχησις επί του κηρωμένου δαπέδου.

Κατά τους χορευτικούς γύρους, εκείνη και εκείνος πολύ όλίγον άνήκουσι είς άλλήλους. Την βαθείαν των προσοχήν έπασχολεί ή έντύπωσις, ήτις δύναται να προξενηθή είς τό περιβίλλον. Δι' αυτό έπενοήθησαν τά διαλείμματα, τά άντράκι, τό κυλικείον. Αυτά προσφέρουν τας μεγαλύτερας ύπηρσείας διά τους μυχιούς, τους βαθυτάτους σκοπούς των χορών.

(άκολουθεί)

ΕΙΛΟΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΟΜΨΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Georges - Antoine

Γ. ΕΥΕΙΔΗΣ ΚΑΙ Α. ΒΑΣΑΜΑΚΗΣ

Μεγάλη Όδός Μπέγιογλου, 264,

άδιέξωδος Αζναβού, 18-19,

(άριθμ. τηλεφώνου 367)

έφθασαν, όσως πάντοτε, εκ των εύρωπαϊκών κέντρων του συρμού καπέλλα garnis, όλα τά είδη των νεωτερισμών γυναικείων καπέλλων, δηλαδή φόρημας ψάθινες, άνθη τεχνητά και γαρνιτούρες διάφοροι, όλα ωραιότατα, τελευταίας μόδας και εύθηνά.

Κομψότης, ταχύτης και καλαισθησία είναι τά ιδιαίτερα γνωρίσματα του καταστήματος τούτου.

24 Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

(συνέχεια από σελ. 285)

Επίσης παρηγορεί τας μητέρας, αι όκαιαι ύπέφραρον, με την γλυκειάν έλπίδα, ότι ή παρηγορία θα έφθανε και είς αυτήν. Ουδέ έν δάκρυ άφινε να ρεΐση από τά μάτια των άλλων, διά να έμπορή να πιστεύη, ότι θα έπαυε και αυτή μίαν ήμέραν να κλαίη. Είς όλην την περίχωρον ή Εύα Μερεδιθ ήγαλάτο, ήλόογιστο, έλατρεύετο. Τό άγνωριζε και προσέφερε τας προς αυτήν εύλογίας των πεσών προς τον Θεόν, διά να έπιτύχη τό έλεός Του διά τό παιδί της.

Ήρώσατο να παρατηρή τον Γουλιέλμον κοιμώμενον. Τότε τον έβλεπεν ώραιον και όμοιον προς τά άλλα παιδιά. Έλησμόνει τότε, προς στιγμήν, πηδ της ωραίας φυσιογνωμίας του παιδιού της, τό φρικώδες του έλάττωμα και έχαιρεν. Ο Θεός έχει στιγμάς έλέους και προς έμεινους, τους όποίους κατεδίκασε να ύποφέρουν.

4.—Μητρική άγωνία.

Τοιοιούτρόπως διέρρευσαν τά πρώτα έτη της παιδικής ήλικίας του Γουλιέλμου. Έγινε πλέον όκατέτης. Τότε συνάβη είς την ψυχή της Εύας Μερεδιθ μία θλιβερά μεταλλαγή, ή όποία δέν διέφυγε τά προσεκτικά μου βλέμματα ή μήτηρ έπαυσε πλέον να έλπίζει, είτε όστι τό άνεπτυγμένον σωμα του παιδιού της καθίστα πλέον αισθητήν την έλλειψιν του πνεύματος, είτε ως άργάτης, ό όποιος ειργάσθη όλόκληρον την ήμέραν διαρκώς και πίπτει έξηντημένος τό βράδυ από τον κόπον.

Η ψυχή της Εύας έφάνη, ότι είχε παραιτηθή από τό άναληφθέν εκείνο καθήκον και έπανάειπτεν είς εαυτήν, μη ζητούσα πλέον από τον Θεόν άλλο τι, ειμή την έγκαρτέρησιν.

Αφήκε τά βιβλία, τας είκόνας, την μουσικήν και όλα τά μέσα, τά όποία είχαν επικαλεσθή προς έξέγερσιν της κοιμωμένης διανοίας του υιού της. Και κατέστη σιωπηλή, περισσότερο μελαγχολος, αλλά και τρυφερωτέρη διά τό παιδί της.

Όταν ή Εύα έπαυσε να έλπίζει, ότι αυτη θα ήδύνατο να τό παρήσχη την ικανότητα να εισέλθη είς την κοινωνίαν, να κάμη φίλους, να καταλάβη μίαν θέσιν, αυτη άνόησεν έν ταύτῃ, ότι τό παιδί της δέν είχε, ειμή εκείνην επί της γής. Δι' αυτό εξήτησεν από την καρδίαν της έν θαύμα, να τη αυξήση την άγάπην, την όποίαν έτρεφε δι' αυτό. Η γυναικα εκείνη κατέστη σαλάβυς και δούλη του παιδιού. Η ψυχή της όλη ουδέν άλλο έσκέπτετο, ειμή πώς να τό προφυλάξη από κάποιαν θλίψιν ή ένόχλησιν. Έάν άκτις ήλιου προσέβαλε τό μέτωπον του Γουλιέλμου, αυτη έσηκώετο, κατέβαζε τό παραπέτασμα και του έφερε την σκιάν. Αν αυτη έκρύονεν, είς τον Γουλιέλμον της έφερε τό θερμότερον ένδυμα. Αν άπεινα, διά τό παιδί της έδρασε τας όπάρτας του κήπου. Αν ήσθάνετο εαυτήν κουρασμένην, είς αυτόν έφερε την μεγάλην πολυθρόναν και τά μαλακά προσκε-

φάλια. Ένι λέγω, έξη, διά να μαντεύη τας επιθυμίας του παιδιού της. Αυτό ήτο όραός διά την γυναικα εκείνην, δέν ήτο πλέον έλπίς.

Αλλά ό Γουλιέλμος ήτο πλέον ένδεκαέτης. Τότε δέ ήρχισεν ή τελευταία φάσις της ύπαρξεως της Εύας Μερεδιθ. Ο Γουλιέλμος, πολύ άνεπτυγμένος σωματικώς και ίσχυρός διά την ήλικίαν του, έπαυσε να έχη ανάγκην των φροντίδων της μητρός του, τας οποίας εκείνη είς τά πρώτα έτη του προσέφερε καθ' έόαστην σειγήν. Δέν ήτο πλέον τό παιδί, τό όποίον έκοιμάτο επί των γονάτων της μητρός του. Τώρα περιεπάτει μόνος είς τον κήπον, άνέβαινε μαζί μου είς τό όλογον και με ήκολούθει εύχαρίστως είς τας ανά τό βουνόν έκδρομάς μου. Τέλος, τό πουλι εκείνο, κοίτοι δέν είχε περά, ήρχισε να άφίγη την φωλεάν του.

Η πνευματική άνοπηρία του Γουλιέλμου δέν είχε τι τό φοβερόν και δυσάρεστον εκ πρώτης ύψεως. Ο υιός της Εύας ήτο έν πολύ καλομαμωμένο παιδί, ώραίος, καθώς ό ήλιος, σιωπηλός, ήρεμος, του όποίου όμως τό βλέμμα ουδέν άλλο έξέφραζεν, ειμή την άπάκαυσιν, και του όποίου τό στόμα δέν έγνωρίζε τό μειδίαμα. Δέν ήτο ούτε άδδέξιας, ούτε δυσειδής, ούτε μακός. Ητο μία ψυχή, ήτις έκοιμάτο είς τό πλυσρόν της ιδιότης σας, ή όποία δέν είχεν ούτε έρώτησιν, ούτε άπάντησιν να σάς κάμη.

(άκολουθεί)

Εφθασαν έσχάτως:

Απόσταγμα φυτών δυναμωτικών και χαμαιμήλου γερμανικού (δίδει ώραίας χρυσιζούσας άνταυγίας είς την κόρην. Suc de Laitue άριθ. 8 (λευκαίνει τό δέρμα και κρατεί την ποσίδαν). Κρέμα Αφροδίτης άριθ. 35 (έξαιλεφει και τας παλαιότερας ριμνάδας του προσώπου, και δίδει είς τό δέρμα λευκότητα και βελουδίην ύψιν). Διάφορα Lotions (άπαράμιλλα διά την καθημερινήν περιποίησιν του προσώπου). Κραγιόν διά τά χείλη και τους όφθαλμούς. Έρυθρόν άριθ. 29 (δίδει είς τας παρειάς και τό χείλη χρώμα μαγνητικόν). Έρυθρόν άριθ. 31 (καρέχει ώραίότητα χωρίς να φαίνεται). Montonnieres. Πεταλούδες. Ταινία του μετώπου. Ταινία προς διαμόρφωσιν της ρινός. Διάφορα Κοσμητικά. Μπριλλαντίνα κρυσταλλωμένα, και όλα τά κατάλληλα προς διατήρησιν και άνανέωσιν της γυναικείας ώραιότητος

είς τό ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΘΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλη όδός, άρ. 77. — Τηλέφωνον 1143.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΔΡΕΡΑΝ

ΑΓΟΡΑΙ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ προς αγοράν οίκια εκ 4 δωματίων μετά μικρού, αν υπάρχη κήπου, εν τῇ μεγάλῃ ὁδῷ Ταταύλα δεξοδεσι, εν Νισάνιας, Σισαῆ καὶ τῶς πέριξ. 59

ΖΗΤΕΙΤΑΙ προς ἀγορὰν ἀπαρτῶν ἐν κεντρικῇ ὁδῷ τοῦ Πέραν, οὐτινος, ἑκαστον διαμερισμα ἡ ἀποτελεῖται τοὐλάχιστον ἀπὸ 6 δωμάτια, ἀξος 7-8000 λιρῶν. 44

ΖΗΤΕΙΤΑΙ προς ἀγορὰν οίκια ἐν κεντρικῇ ὁδῷ τοῦ Πέραν, ἀξίας 800 λιρῶν. 45

ΖΗΤΕΙΤΑΙ γραφομηχανὴ occasion δι' ἐνοίκιον ἢ δι' ἀγορὰν. 42

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ προς ἀγορὰν ἀπαρτῶν ἀξίας 3,000 8,000, 10-12,000 καὶ 20 000 λιρῶν. 52

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ προς ἀγορὰν μογαζεία ἀξίας ἐκ 500-20 000 λιρῶν 53

ΔΑΝΕΙΑ ἐπὶ ὑποθήκῃ κτημάτων. 50

ΠΩΛΗΣΕΙΣ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ κλειδοκῦμβαλα ἐν καλῇ καταστάσει εἰς τιμὰς συγκαταβατικὰς. 31

ΠΩΛΕΙΤΑΙ οἰκόπεδον ἐκ 200 πήχων εἰς περιόπτον τοποθεσίαν ἐν Σισαῆ. 57

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ἐν Ἀγίῳ Στεφάνῳ οἰκία, περιέχουσα 6 δωμάτια μετὰ λουτρῶνος καὶ κηπου 38

ΠΩΛΕΙΤΑΙ decauville 450 μέτρων μετὰ τῶν εξαρτημάτων του. 58

ΠΩΛΕΙΤΑΙ οἰκόπεδον ἐκ 1000 πήχων ἐν κεντρικῇ ὁδῷ τοῦ Ἀγίου Στεφάνου. 4

ΠΡΟΣΦΟΡΑΙ ΘΕΣΕΩΝ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ὡς οἰκότροφος παιδαγωγός, δεσποινίς εἴτε κυρία, Γερμανίς ἢ Ἀγγλίς, διὰ διδασκαλίαν μιᾶς τῶν γλωσσῶν ταύτων εἰς ὁμογενῆ οἰκογένειαν. 60

ΑΙΤΗΣΕΙΣ ΘΕΣΕΩΝ

ΖΗΤΕΙ θέσιν λογιστοῦ ἢ βοηθοῦ λογιστοῦ (γαλλιστί) δεσποινίς ὁμογενῆς. 61

ΖΗΤΕΙ θέσιν ἀπόφοιτος γυμνασίου, κάτοχος τῆς Ἑλληνικῆς, Τουρκικῆς, Γαλλικῆς καὶ τῆς διπλογραφίας. 54

ΖΗΤΕΙ θέσιν ὡς παιδαγωγός εἰς οἰκογένειαν Γερμανίς μετὰ καλὰς σεστάσεις. 56

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ Γερμανικῆς εἰς δεσποινίδα ἢ κυρίαν παραδίδει Γερμανίς δεσποινίς, ἔναντι ἐκμαθήσεως Γαλλικῆς. 55

ΜΑΘΗΜΑΤΑ βιολίου καὶ μανδολίνου διὰ νέας ὁλοσ καὶ ἀποτελεσματικῆς μεθόδου. 29

ΜΑΘΗΜΑΤΑ Γερμανικῆς, Γαλλικῆς καὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς τιμὰς συγκαταβατικὰς. 13

ΚΛΕΙΔΟΚΥΜΒΑΛΙΣΤΡΙΑ δεδοκιμασμένη ζητεῖ παραδόσεις κατ' οἶκον. 12

ΕΝΟΙΚΙΑΣΕΙΣ

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ δύο δωμάτια μετ' ἐπίπλων παρὰ ὁμογενεῖ οἰκογενεῖα ἐν τῇ ὁδῷ Ταρλάμπουση τοῦ Πέραν. 62

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ μέγα δωμάτιον προς φύλαξιν ἐπίπλων ἢ δι' ὑποθήκην ἐν κεντρικῇ ὁδῷ τοῦ Πέραν (α' πάτωμα) καὶ εἰς μετρίαν τιμὴν. 40

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ἀπαρτῶν ἐκ 7 δωματίων, ἐπιπλωμένον πλουσιώτατα, ἠλεκτροφώτιστον, μετὰ κλειδοκῦμβalon καὶ λουτρῶνα, ἐν κεντρικῇ ὁδῷ τοῦ Πέραν. 26

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ἐν Ταρλάμπουση τοῦ Πέραν δωμάτιον ἐπιπλωμένον παρ' ὁμογενεῖ οἰκογενεῖα. 35

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ἀπαρτῶν μικρὸν ἐκ 2-3 δωματίων ἐν κεντρικῇ ὁδῷ τοῦ Πέραν. 24

Ἐν δάκρυον

ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ μικροῦ καὶ πολυκλαύστου.

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Α. ΜΠΑΒΑ

Ἄχ! σὲ ποὺ με κοιτάζει με μάτια βουρλωμένα, ἀφήστέ με καὶ μίνα τὸ μάτι μου νὰ ἰδῇ,

Νὰ ἰδῇ ποιὸν κλαῖτε θλιβερά... παιοὶ πίνουσι τὸ φαρμακί... Ἄχ!... σὺ 'σαι, τὸ Νικιάκι, τὸ μοναχὸ παιδί;...

Ἀφήστέ με, ἀφήστέ με νὰ 'ρθῶ κ' ἐγὼ νὰ κλάψω, ἕνα κερὶ ν' ἀνάψω σ' αὐτὸν τὸν μορφογιό!

Σ' αὐτὸ τὸ μορφολεῖψανο νὰ εἰπῶ δύο μοιρολόγια, παρηγοριᾶς δύο λόγια στὸν δύστηνο γοητό.

Στὴ μάνα του τὴν ἄμοιρη παρηγοριὰ νὰ δώσω, τὸ νοῦ της νὰ μερῶσω. Ἄχ! μάνα δυστυχῆ!...

Ἔνα τὸ εἶχες μοναχὸ ἀγέρι ἀγαπημένο καὶ μικροπροκομμένο κί' ἀπ' ὄλους ζηλευτό!

Σ' αὐτὸ, ποῦ ἦταν καμάρι τους καὶ τοῦ σπιτιοῦ τὸ θάρρος, σ' αὐτὸ ἀπλόγη ὁ Χάρος, στὸ μοναχὸ αὐτό!...

Ἄχ! τί νὰ πῶ, σὰν τὴν ἰδῶ τὴν μάνα νὰ μαδιεῖται, νὰ σκούζει, νὰ χτυπιεῖται, καὶ νὰ μοιρολογῇ;

Πῶς θὰ μ' ἀκούσῃ, σὰν τῆς πῶ: Μάνα, τὸ κλόμα πάψε: — Κλάψε, καυμένη, κλάψε, ὁ πόνος σου νὰ βγῇ.

Ἦταν καλὸς ὁ Νίκος! τὸ λέγα τὰ στεφάνια, τὸ λέγ' ἡ περηφάνια, ποῦ ἔχει καὶ νεκρός;

Καλός! τί τὸν ἀφίλησον ἢ τόση καλωσύνη; φεύγει καὶ τὴν ἀφίνει καὶ πάσι μικρὸς-μικρὸς!

Γύρ' σε τὸ μάτι στὸ Θεό, σ' αὐτόν, ποῦ συμπονᾷ τὴ μάνα, ποῦ βογγᾷ, νὰ βεῖς παρηγοριὰ.

Καὶ παιὰ μὴν τὸν συλλογισθῆς, μὴν πῆς, καυμένη, ὅτι εἶχες παιδί μετὰ νιότη, μετὰ χάρι καὶ μορφιά!...

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ἑλλ. Φιλολ. Σύλλογος.—Τὴν Κυριακὴν, ἐν συνεδρίῳ τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ τμήματος, ὁ κ. Σοφ. Ἄβρ. Χουδαβερδόγλους ἔλαβε βαρυσήμαντον ἀνακοίνωσιν περὶ τηλεγράφου παρὰ τοῖς θεραίοις. Ἡ ἀνακοίνωσις αὕτη τοῦ ὀργανοῦ ἀρχαιοδιφου, πόρισμα σοβαρῶν μελετῶν καὶ μετῆ πολλῆς ἐμβριθείας, προὔξενος πολλὴν ἐντύπωσιν μετεξῆ τῶν μελῶν τοῦ τμήματος καὶ τῶν λοιπῶν παρισταμένων, εἰπτες, διὰ τοῦ προέδρου τοῦ τμήματος κ. Ὁδ. Ἀνδρεάδου, συνεχάρησαν τὸν ἀγορευτὴν διὰ τὰς μελέτας αὐτῆς, ὡν τὰ πορίσματα λίαν προφρόνως ἀνακοιτεῖ εἰς τὸ εἰδικὸν τμήμα τοῦ Συλλόγου.

Συναυλία.—Τὴν Πέμπτην ἐδόθη ἐν ἡμερίδι καὶ ἐπεριδὶ ποιητικῆ συναυλία εἰς τὸ ἐν Μνηματῶν θέατρον ὑπὲρ τοῦ ἐν Βανίμοι Λυκαίου «Ρεχ-ματῆς Ἰταχάτη». Ἡ συναυλία αὕτη, ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν προστασίαν τῆς Α. Α. Υ. τοῦ πρίγκηκος Βαχιδεδδίν, ἐσιτέφθη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας.

Θάνατος.—Ἀπεβίωσε καὶ ἐκηδέθη τὴν παρελθούσαν Τετάρτην ἐν Βαλουκλῆ ἡ δεσποινίς Δινατερίνη Φ. Ἀσημακοπούλου, ἀρροφιλῆς ἀδελφῆ τοῦ συγγάτου μας κ. Ἀναστ. Φ. Ἀσημακοπούλου, τὸν ὁποῖον καὶ ἐγκαρδίως συλλυπούμεθα.

Κοινότης Ἐξ-Μαρμαρών.—Πολλὰ τὰ καλὰ μᾶς διαβιβάζουν περὶ τοῦ ἐν Ἐξ-Μαρμαρῶν προέστα-μένου αἰδ. οἰκονόμ. Βασιλείου Σακελλαρίδου. Αὐτὸς καὶ ὁ πατὴρ αὐτὸν κληρὸς ἀποτελοῦσι πρότυπον εὐσεβῶν τοῦ Χριστοῦ στρατιωτῶν, ἐν παντὶ καὶ πάντοτε ἐπιφειλέστατα μεριμνῶντες περὶ τοῦ ποιμνίου των.

Εὐχαριστήρια.—Ἡ κοσμητεία τῆς Ἀδελφότη-τας τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ, ἐπὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ τῆς ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ του δωθείσης ἐπ' ἐσχάτων κινήματο-γραφικῆς παραστάσεως, εὐχαριστεῖ θερμῶς τὸς δη-μόσιον καὶ τὴν ὁμογενῆ δημοσιογραφίαν, διὰ τὴν παρασχεθεῖσαν ἀρωγὴν, καὶ τὸν κ. Β. Παπαδό-πουλον, διευθυντὴν τοῦ κινήματογράφου Ὁδίου, ὅστις καὶ δωρεὰν προσέφερε τὴν αἴθουσαν.

Εἰς τὸ Ἄμφι προβάλλεται τὴν ἐβδομάδα ταύτην ἐξόχως συγκινητικὸν καὶ τραγικὸν δράμα: Ἐ ἐκδικήσεις γυναικός. Ἐκδικήσεις γυναικός ἐρώσης καὶ ἀγκαταλειφθείσης, ἐκδικήσεις ἀπελπίς, ἀγρία, ταρᾶσσουσα μέχρι τῶν μυχαιτάτων τὸν θεατῆν, κινουσα συνάμα τὸν οἶκον αὐτοῦ προς τὴν δυστυχῆ ἐκδικουμένην, τὴν ὁποῖαν μετ' ἀπαρ-μίλλου τέχνης ὑποκρίνεται ἡ μεγάλη καλλιτέχνης τοῦ οἴκου Νόρδισκ, ἡ διάσημος ἀμαζὼν Ρίτα Σακ-κέτο, ἣς προκαλεῖ, μετὰ τὴν θαυμασίαν τέχνην της καὶ ὑπόκρισιν της, τὸν θαυμασμὸν τοῦ κοινού.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ

Κατόπιν σοβαρᾶς ἀσθενείας, μεταπηδήσας εἰς τὴν ἀνάρρωσιν καὶ ἀνακτῶν ἡρέμα καὶ κατὰ μικρὸν τὰς ἀπολωθείσας δυνάμεις μου, καθῆκον ἀπαραι-τητον ἡγοῦμαι νὰ διακηρῶ τὴν ἀπειρον εὐγνω-μοσύνην καὶ τὰς διαρκεῖς εὐλιμνίσεις εὐχαριστίας μου προς τὸν μετ' ἀφροσύσεως ἀόκνου καὶ ζηλευ-τῆς προθυμίας νοσηλεύσαντα καὶ θεραπεύσαντά με φίλον ἰατρον κ. Λεωνίδαν Καραμασούναν, ὅστις, τῇ ἀληθείᾳ, διὰ τῆς ἀπειροεπίστου καὶ ἀσφαμέτου ἐπιστημονικῆς του ἐπιστάσεως μοῦ ἐπανέδωκε τὴν ζωὴν.

Ἐν Τριδαλίῳ, τῇ 20 Μαρτίου 1917.

ΑΚΟΝΙΔΑΣ ΓΙΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ Μανδολίνου καὶ Στενογρα-φίας ὑπὸ δεσποινίδος κατ' οἶκον ἢ παραδόσεις, κατὰ μέθοδον πραγματικώτατην καὶ τιμὰς συγκαταβατικὰς. Ἡ Στενογραφία ἐκμαν-θάνεται ἐντὸς δύο μόνον μηνῶν, μετὰ τρεῖς δὲ μῆνας μουσικὰ τεμάχια. Πληροφορίαι ταχυδρομι-κῶς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν: Mlle H. A., Tarla-bachi, Tehukour sokak, Vlatchi han Ibrahim Zade, N. 17, 3me étage.

Τὰ καλλέτερα κρασιὰ, τὰ εὐγευστότερα ρακιὰ, ὡς καὶ τὸ περιώνυμον ἡδύπστον: Ἐ Τριαντάφυλλον τοῦ Βοσπόρου εἰς τὰς ἀποθήκας Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ Ἐ Γαλατῆ, Φεργανειδῆ, 86-80. Τηλέφ. 1108.

